

Recensie: La Quietud ★★★1/2***

UGC Antwerpen
woensdag 21 augustus 2019

foto © September Film

Recensie:

Onrechtmatig verkregen eigendom en zusterliefde. Daar draait het om in de Argentijnse film *La Quietud* van Pablo Trapero. Wanneer vader Augusto (Isidoro Tolcachir) na een verhoor over zijn eigendommen het benauwd krijgt en uiteindelijk een hartaanval krijgt, moeten zijn vrouw Esmeralda (Graciela Borges) en twee dochters hem samen thuis verzorgen. Vooral de oudste, Mia (Martina Gusmán) heeft een erg goede band met haar vader. Ook de twee zussen Eugenia (Bérénice Bejo) die voor de gelegenheid van Parijs terug naar het ouderlijk huis keert en Mia zijn jarenlang twee handen op een buik geweest.

Helemaal in het begin zien we de twee zussen meteen de banden opnieuw aanhalen wanneer ze samen in bed liggen en terugdenken aan vroeger. Samen masturbeerden ze dan wel eens terwijl ze luidop elkaars fantasieën over Luc de loodgieter aanvulden. Een gebruik dat ze zo veel jaren later opnieuw graag herhalen. *La Quietud* is dus een zeer fysieke film, ook te zien in de scène waarin Mia in haar onderbroekje en nachthemd in het ziekbed naast haar vader gaat liggen wanneer het onweert. De scène heeft iets kinderlijk onschuldigs en schattigs maar ook iets sensueels.

Veel minder sensueel gaat het eraan toe bij hun moeder, die op een nacht de meid de opdracht geeft om te gaan slapen. De vrouw zal zelf wel waken over haar man, ook al kan ze geen oog dichtdoen door het geluid van de verschillende medische machines en computers. Ze trekt het beademingstoestel die rechtstreeks met de luchtpijp verbonden is van haar man uit. Hij sterft.

Op de begrafenis is Mia ontroostbaar en smijkt ze zich in de alcohol. Eugenia zal haar naar huis voeren, maar door een woordenwisseling en een hysterische Mia zal Eugenia een auto-ongeval hebben. De relatie tussen Mia en haar moeder Esmeralda is al erg onderkoeld, en dit lijkt de druppel. Haar moeder beschuldigt Mia van moordpoging op haar favoriete dochter, de jongste: Eugenia. Temeer omdat Eugenia zwanger zou zijn. Maar dat is niet zo, het is een fantoomzwangerschap. Ze kan helemaal niet zwanger worden, en wellicht wil ze door uit te laten schijnen dat ze zwanger is haar moeder extra naar zich toetrekken én Vincent (Edgar Ramírez), de man waar haar zus ook van houdt.

Wat blijkt: Eugenia's moeder heeft nooit van haar dochter gehouden omdat ze het resultaat was van gedwongen seks met haar vader. Kortom: haar aanwezigheid doet haar steeds denken aan het trauma dat ze opliep. Ook tussen de zussen blijkt er een spanningsveld: ze delen allebei dezelfde man. Telkens Vincent naar Parijs ging, wist Mia dat ie seks met Eugenia zou hebben, wat ze steeds aanvaardde omdat het voor haar een manier was om 'dichter bij haar zus te komen.' Hun moeder speelt maar al te graag de man uit tegenover de twee. Esteban (Joaquín Furriel) van zijn kant is al sinds zijn twaalfde verliefd op Eugenia. Zij deelt met verschillende mannen de lakens. Hij wil een vaderschapstest omdat ie Eugenia in Parijs ontmoette toen het kind " dat er uiteindelijk niet blijkt te zijn - verwekt was.

Maar dan blijkt dat het landgoed *La Quietud* en nog andere eigendommen onrechtmatig verkregen zijn (uit de handen van krijgsgevangenen die verplicht werden te tekenen tijdens de militaire dictatuur in Argentinië die tussen 1976 en 1983 plaatsvond), en niet hun vader, maar hun moeder de handtekeningen jaren geleden gezet heeft. Mia en Eugenia staan dan ook voor het dilemma: blijven zwijgen of hun

moeder aangeven met het risico om alle eigendommen te verliezen en hun leven zo goed als van nul terug te moeten opbouwen. En dan is er nog de kinderwens van Eugenia die op een prachtige manier kan uitkomen als ultiem resultaat van zusterliefde.

In La Quietud zien we dus een disfunctionele gezin en Pablo Trapero benadert dat onderwerp bij momenten ook met een vleugje ironie. Zo horen we op een bepaald moment in de soundtrack 'People' van Aretha Franklin als een sneer naar deze familie. Andere songs die deze fijne en passionele film bevat zijn onder andere 'Amor Completo' van Mon Laferte en opener 'Le Rempart' van Vanessa Paradis.

< Bert Hertogs >